

MAX PAM
BEWERINGEN
& BEWIJZEN

Met de Boudewijn Bücket Residence!

Afgelopen zondag hielden zeshonderd Boudewijn Büchgelovigen een dienst in de Lutherse kerk te Amsterdam, compleet met een voorganger, met iemand die het licht heeft gezien en met een zondaar die is teruggekeerd op het rechte pad. De dienst werd gecelebreerd ter ere van de verschijning van *Boud*, een biografie over Boudewijn Büch door Eva Rovers.

De biografie heb ik inmiddels gelezen, zij het op z'n Boudewijn Büchs, dat wil zeggen met een snelheid van ten minste 200 pagina's per uur. Uit eigen ervaring weet ik dat Boudewijn het nog veel sneller kon. Die draaide voor 1.500 pagina's per uur zijn hand niet om.

Laat ik maar meteen zeggen waar het op staat: de biografie is een grote teleurstelling.

Alles wat Büch doet, bulkt van de namaak

Braafjes vertelt Eva Rovers zo'n beetje het leven van Boudewijn Büch na, zonder ook maar ergens tot een analyse te komen van wat Büch heeft bewogen zichzelf te transformeren tot de Hyacinth Bucket van de Lage Landen. U kent haar nog wel uit de BBC-serie *Keeping Up Appearances*.

The Boudewijn Bücket Residence, the man of the house speaking!

Eindeloos worden in de biografie de opschepperijtjes en oplichterijtjes van Büch opgesomd, maar een conclusie waarin zijn karakter wordt geïdentificeerd - voor mijn part op psychoanalytische wijze - kan er niet vanaf. De methode die Rovers volgt, is die van Nop Maas in zijn driedelige biografie over Gerard Reve. De auteur is slechts de verteller en laat de interpretaties verder aan de lezer over. Toch is er een groot verschil. Alles wat Reve doet, bulkt van het talent. Wat hij zegt en schrijft, is bijna altijd oprecht en geestig. Alles wat Büch doet, bulkt van de namaak. Wat hij zegt en schrijft, is bijna altijd gelogen en naargeestig. Daardoor werkt de aanpak van Maas, en die van Rovers niet.

Büch was een soort Weinreb in het klein, met dien verstande dat de wonderrebbie die in de

Tweede Wereldoorlog heel wat Joden voor miljoenen wist op te lichten tenminste nog echt Joods was. Büch zei dat ook te wezen, maar ook dat had hij uit de duim gezogen. Jood zijn, dat klonk nu eenmaal interessant. Lijden, de Holocaust! Wie kan daar tegenop? *The Mozes Boudewijn Bücket Residence speaking!* En nu probeert Eva Rovers, met Frits Barend in haar kielzog, ons wijs te maken dat drs. drs. Büch weliswaar heel weinig heeft geschreven dat de moeite waard is - het kan net op een postzegel - maar dat hij van zijn hele leven een kunstwerk heeft gemaakt. *Life as a piece of art*. Hij was zogenaamd een levend romanpersonage uit zijn eigen werk.

No way!

Te veel eer voor deze charlatan. Büch was meer een slagertjongen met uloschool, die in Brasschaat, in Kleve of elders net over de grens, een privé-kliniek begint waar hij als gynaecoloog een omvangrijke praktijk weet op te bouwen. En niemand die het merkt, want het vervalste diploma van de Internationale Vereniging van Gynaecologen hangt in de wachtkamer aan de muur. Dat ikzelf ook nog even Boudewijn Büch serieus heb genomen en hele verhandelingen over Wittgenstein en Goethes kleurenleer - waarvan hij trouwens niets begreep - over mij heen heb laten komen, daarvan kan ik alleen maar zeggen: drie-erf bah!

Er begon mij wel iets te dagen, toen ik een keer met Frans A. Janssen in St. Petersburg de door Catherina de Grote gestichte bibliotheek mocht bezoeken. Janssen, een echte professor die wel alles weet van de geschiedenis van het boek, had het geregeld dat wij de originele handschriften van Voltaire mochten zien. Toen de Russische archivaris boeken en manuscripten tevoorschijn haalde, riep ik Boudewijn Büch indachtig: 'Moet u geen handschoenen aan?' Daarop kreeg ik een college waarin mij werd uitgelegd dat de handschoenen juist een grof intermediair is en dat je met blote vingers veel fijnzinniger om kunt gaan met antiquarisch materiaal, tenminste als je weet hoe het moet. Het verklaarde ineens ook waarom Büch een keer bij *Barend & Van Dorp* handschoentjes aantrok om ansichtkaarten te tonen, waarvan je kon zien dat hij ze gewoon bij de Duitse AKO-winkel had gekocht. Het was de *Buch Antiquarian Residence* op televisie.

De biografie van Eva Rovers is een verborgen hagiografie met veel misplaatste pogingen tot rehabilitatie. Wilt u daarom echt iets weten over een pathologische leugenaar lees dan *Een andere Boudewijn Büch* (2005), het persoonlijke verslag van wijlen Harry Prick, die telkens vreselijk door Boudewijn Büch werd bedrogen.